

Brev för år 2023

Inre liv och solidaritet

Var kan vi hitta källan till ett universellt syskonskap, både i mänsklighetens hjärta och med hela skapelsen? Genom århundradena har olika svar på den frågan utvecklats i de andliga traditionerna bland jordens folk.

För oss kristna har det blivit dags att nå en djupare förståelse i vår tro. Inte för att vi ska framhäva oss själva eller påstå att vi har svaren på allt, utan för att vi på ett bättre sätt ska kunna delta i ett gemensamt sökande tillsammans med människor som inte bara vill ge upp inför ödet utan ger sig i kast med de stora frågorna. Detta brev för år 2023 är ett försök att identifiera sätt att hjälpa varandra att förnya det kristna livet i vår tid.

«Bön och rättfärdigt handlande.» Under de förfärliga år när andra världskriget pågick fanns de orden i prästen Dietrich Bonhoeffers¹ tankar. När han satt i fängelse reflekterade han över det kristna livets viktigaste aspekter. Mitt i krigets tragedi såg han det tydligt:

Att vi är kristna idag begränsas till två saker: bön och rättfärdigt handlande bland människor. Allt kristet tänkande, talande och organiserande måste födas på nytt ur denna bön och detta handlande.²

Hur kan vi översätta den tanken till vår tid? Var och en av oss kan svara på sitt eget sätt. I Taizé skulle vi säga: genom att fördjupa vårt inre liv och vår solidaritet med andra eller, med andra ord, genom att ge vårt böneliv näring och vidga vår vänskapskrets.

Dietrich Bonhoeffers vittnesbörd kan hjälpa oss att upptäcka tecknen på Guds närvaro i våra liv. Han var mycket medveten om den absoluta ondska som hade fått makt över den tid han levde i. Ändå gjorde en inre impuls det möjligt för honom, liksom för många andra människor i vår historia och samtid, att välja hoppet och tilliten till Gud i extremt våldsamma situationer och att inte ge upp om mänskligheten.

I den situation där vi befinner oss nu kan vi, i vår tur, välja tillit. Vi är fria att i vår världs hjärta urskilja ett ljus som kommer från en annan plats. Till och med när vi går igenom svårigheter, när Gud inte verkar svara på våra rop, stiger det ljuset redan som morgonstjärnan i våra hjärtan (Andra Petrusbrevet 1:19).

f. Alois

1. Dietrich Bonhoeffer (1906–1945) var aktiv i motståndet mot Hitler och i Bekännelsekyrkan. Han blev fängslad 1943 och avrättad 1945. Det han skrev, särskilt de brev och reflektioner som han skrev i fängelset, fick ett stort inflytande efter kriget och har det fortfarande.

2. «Tankar på D. W. R. Bethges dopdag» (maj 1944), i *Letters and Papers from Prison*, s 300.

Att välja tilliten

Idag, när den yngre generationen – och andra också – trycks ner av tunga bördor, vad kan då förändra vårt perspektiv och väcka vår kreativitet? Det finns verkligen många skäl för oss att känna en djup oro, många omständigheter som kan påverka vårt sätt att se på omvärlden och oss själva. En del människor kommer till och med till en punkt där de ifrågasätter Gud och Guds närvaro i världen.

Oro är en förståelig reaktion. Den kan vara värdefull när den gör så att vi ser de faror som hotar oss och hjälper oss att vara klarsynta och inte naiva. Men vi måste vara försiktiga så att vi inte hamnar i fatalism, cynicism eller rädsla som riskerar att fånga oss i en nedåtgående spiral.

För att vi ska undvika att hamna i en sådan återvändsgränd pekar Evangeliet på Kristus Jesus som går framför oss. Genom hela sitt liv upplevde han glädje, men också oro. Han blev föremål för en växande fientlighet som till slut ledde till det extrema våldet på korset. Men döden fick inte sista ordet, för Gud förde honom tillbaka till livet, och han lever för evigt. Det är det förunderliga med Evangeliet. Dess första vittnen uppmuntrar oss att ta risken att lita på det budskapet.

Kristus fortsätter att gå tillsammans med var och en av oss idag och att förmedla Guds villkorlösa kärlek till alla människor. Genom den heliga Anden, Guds andedräkt, gör han det möjligt för oss att ta ställning och ger oss alla en grundläggande värdighet.

Låt oss bli ledda inte bara av det som kommer till oss utifrån utan också av det inre ljus, den tillit som bär namnet tro. Låt oss välkomna den.

Att söka förnyelse i bönen

För att vi ska kunna se på våra liv, andra människor och världen på ett nytt sätt krävs det att vi tar ett personligt steg. Det äger rum i djupet av vår varelse när vi i vår existens tar emot Guds vänliga närvaro. Detta innebär en inre riktningförändring som Evangeliet kallar omvändelse och som gör att vi kan ta emot Guds tröst och älska mer och mer.

Vi kan alla leta efter stunder och platser där vi kan hitta en inre tystnad, öppna ett rum för lyssnandet och upptäcka en gemenskap med Gud. Jesus uppmuntrade sina vänner att göra det: «[N]är du ber, gå då in i din kammare, stäng dörren och be sedan till din fader som är i det fördolda» (Matteusevangeliet 6:6).

Idag kan den inbjudan ge intryck av att gå emot strömmen. Vi går igenom en tid när polariseringen ökar och när skillnader växer i samhällslivet, ibland till och med i kyrkorna och i familjer. Det kan verka som om oväsen och lögner överröstar den tysta inre utvecklingen som tar sin tid.

Det är därför som bönen blir ännu viktigare: den är en källa till hopp, en väg till sinnesro. Den gör det möjligt för oss att hålla dialogens dörrar öppna, till och med för dem som har åsikter som är tvärtemot våra eller som har andra horisonter än vi.

Att vandra tillsammans med andra

Utöver den personliga bönen finns det en annan uppmaning: att vandra tillsammans med andra i riktning mot det universella syskonskap som vi försöker urskilja. Det inre livet är inte en isolerad längtan – den fortsätter i ett gemensamt arbete tillsammans med andra som söker på samma sätt.

Vi kan redan nu börja genom att hjälpa kristnas synliga enhet att växa! Naturligtvis inte för att framstå som starkare i mötet med en fientlig värld, utan för att släppa Evangeliets dynamiska krafter fria. Vi behöver inte vänta på att alla teologiska frågor ska harmoniera innan vi kan samlas för att be.

När vi möter kristna från olika samfund kan vi då och då lägga märke till ståndpunkter som verkar omöjliga att förena med våra. Ibland kan det faktiskt vara så, åtminstone på den begreppsmässiga nivån. Istället för att betona dem kan vi prova något annat: att börja med att om och om igen be tillsammans. När Guds folk praktiserar enhet på det viset kommer det att leda till en gemensam trosbekännelse.

Kanske kan detta också förändra vårt sätt att se på Kyrkan: skulle vi kunna betrakta den mer och mer som en stor familj bestående av människor som vill gå i Kristi fotspår och välja att älska? Om vi ska kunna vara fredens surdeg är det dags att vi slutar med att odla konflikter mellan oss och att gå på parallella vägar som aldrig möts!

Detta sökande efter synlig enhet måste gå hand i hand med att vi erkänner det onda som ibland har gjorts i våra kyrkor och med ett tydligt beslut att genomföra de förändringar som är nödvändiga. Många människor har fått se sin tillit gå i kras. Också i Taizé har en del människors tillit blivit förrådd – vi är väl medvetna om det. Tillit är något ömtåligt, något som ofta måste förnyas och byggas upp på nytt, och detta är möjligt bara om vi lyssnar på dem som har blivit skadade.³

3. Se broder Alois uttalande «In the Church and at Taizé, the work of ascertaining the truth must continue», publicerat i samband med Europamötet i Rostock och tillgängligt på Taizés webbplats: www.taize.fr/protection

Att vidga vår vänskapskrets

Kyrkan är inbjuden att vara ett tecken på Guds kommande rike och att upptäcka vad den heliga Anden kallar oss att göra idag. På det sättet kan vi bidra till att en världsvid familj skapas. Här är några av de uppmaningarna, och de kan fördjupas när vi delar dem med andra.

- Idag blir känslan av tillhörighet allt viktigare för många människor – som en väg till en identitet. Men denna tillhörighet kan utvecklas inte i opposition mot andra eller i konflikt med dem, utan genom respekt och möten. Ja, låt oss spana efter den del av sanningen som finns där hos den andre – det kommer att hjälpa oss att växa.
- En plats för ömsesidig respekt kan vara dialogen mellan troende som tillhör olika religioner. I den dialogen är öppenhet mot andra möjlig när vi själva är rotade i vår egen andliga tradition, som ett träd som behöver djupa rötter för att kunna utveckla grenar som är vidöppna. En äkta vänskap är möjlig även om den innefattar ett visst mått av lidande eftersom de andra inte delar våra djupaste övertygelser med oss.
- Många människor är smärtsamt medvetna om hur djupt rasism och alla former av diskriminering påverkar relationer mellan människor och länder i världen. Låt oss tillsammans vara uppmärksamma på allt som kan hjälpa oss att förändra vårt sätt att se på andra, till exempel genom att lyssna till dem som har blivit tvungna att lämna sina hemländer. Låt oss acceptera den som för oss är den andre så att varje möte kan bli en skatt.

- Är vi tillräckligt uppmärksamma på jordens rop? Det vi människor gör, och det vi struntar i, förstör vår fantastiska planet, och miljökatastroferna och de extrema väderskiftningarna som har blivit fler och fler på senaste tiden påminner oss om det. Vi måste skynda oss att minnas det ansvar som Gud har anförtrott mänskligheten. Politiska och ekonomiska beslut måste till, men var och en av oss kan göra livet enklare och få en ny känsla av förundran inför skapelsens skönhet.
- Nu när krig rasar i Ukraina och på så många andra platser i världen tycker en del av oss att det är svårt att be, att det känns som om Gud är frånvarande eller tyst när vi ställs inför det onda. Men när vi ber för fred väcks vår ansvarskänsla och vår solidaritet med alla som lider så förfärligt i krigets tragedi. Vi ska inte be om en förenklad fred som ger anfallaren det den vill ha, utan en sann fred med krav. För att den ska kunna bli varaktig måste den innefatta rättvisa och sanning. Ja, att be för fred är mer angeläget än någonsin.

För dem av oss som är troende kan det vara så att tilliten till Gud ger oss ett hopp som är mer kraftfullt än rädslan för framtiden. Inte en naiv tillit utan en övertygelse, rotad i våra hjärtan, om att Gud arbetar i skapelsen och uppmanar oss att också arbeta genom att ta ansvar för oss själva ... och för nästa generation.

När freden framstår som ett ouppnåeligt ideal och våldet sliter itu nationernas familj, när alla slags faror får oss att tappa balansen, då kan vi påminna oss om detta: i ett inre liv som kanske är mycket fattigt kommer den uppståndne Kristus oss till mötes genom solidariteten med vår nästa och genom

vänskapskretsar som växer sig vidare och vidare. Kristus förändrar vårt perspektiv, leder oss ut i en större värld och uppmuntrar oss att ta oväntade steg framåt. Hälsar vi honom välkommen ?

Together

Vi förbereder en samling för att hjälpa kristen enhet att växa, «Tillsammans» – en «samling för Guds folk». Den kommer att äga rum den 30 september 2023 i Rom och på flera andra platser i världen. Mer information: www.together2023.net

Information om mötena i Taizé, specialveckorna under sommaren och Europamötet i Ljubljana 28 december 2023–1 januari 2024 finns på Taizés webbplats: www.taize.fr